

Chương 16

Hận Đời Đen Bạc

Lâm Viết Hùng thấy Đoạn Đầu Nhân bỏ đi, lòng đau như cắt. Chàng cảm thấy tình anh em như bị phai lạt do cuộc sống bên ngoài gây nên. Cuộc sống bên ngoài đầy phỉnh phờ, lừa gạt, mà kẻ dẫn thân vào đời thật khó hiểu nổi những gì thực chất của nó.

Chàng không trách Đoạn Đầu Nhân em chàng. Vì chính chàng cũng cha nhất quyết kẻ gia thù của chàng có phải là Đế Quân Quỷ Điện hay không? Chàng chỉ nghe sư thúc chàng kể lại giúp cho chàng một tia sáng để khám phá sự thật mà thôi. Trên bước đường khám phá sự thật biết đâu còn nhiều bất ngờ khác, mà chàng cha thể biết được.

Như vậy sự hiểu lầm của Đoạn Đầu Nhân đối với chàng cũng chẳng phải là một tội lỗi. Dù sao, Đoạn Đầu Nhân vẫn đang thực hiện cùng một mục đích với chàng là truy tìm kẻ gia cừ.

Chàng lại nghĩ đến Lý Hương Xưa, chẳng biết cô gái ấy hiện giờ đang lạc nơi đâu.

Những người thân của chàng, những người mà chàng có sợi dây liên hệ về tình cảm thì hiện giờ đều xa lánh chàng. Chàng cảm thấy cô độc, lạnh lùng.

Chàng được Đoạn Đầu Nhân nói cho biết Đế Quân Quỷ Điện bị cụt hai ngón ở bàn tay trái, như thế dù Đế Quân Quỷ Điện có phải là kẻ gia cừ hay không, chàng cũng nhất định phải tìm đến để khám phá sự thật.

Sau một hồi đắn đo suy nghĩ, chàng ngẩng đầu lên, thấy lòng nóng như đốt, chàng vội vã cất bước ra đi, cố tìm trong thâm u, cùng cốc những sào huyết bí mật của giang hồ.

Chàng đi... Đi mãi....

Rừng núi này đến rừng núi khác, hết ngày này qua ngày khác với bước chân vô định. Đói hái trái cây mà ăn, khát tìm nước suối mà uống.

Một hôm, chàng lọt vào một thung lũng, nơi đây hoa cỏ tốt tươi, có suối nước, có đồi thông trông rất đẹp mắt.

Chàng thửng thờ ngoạn cảnh thì trước mặt chàng hiện ra một chiếc kiệu có phủ lụa điều, do bốn cô gái mặc màu hồng từ xa khiến chạy đến như bay.

Chàng cha kịp rẽ qua lối khác thì đoàn người khiên kiệu đã đến trước mặt chàng.

Một cô gái cất giọng nạt:

- Tiêu tử! Làm gì mà đứng thù người ra như vậy ?

Lâm Viết Hùng nhìn thấy bốn cô gái khiên kiệu, cô nào cũng mặc sắc sỡ, thân hình nở nang đầy đặn, cử chỉ ẻo lả khác với những cô gái mà chàng thường gặp ở vùng Trung Nguyên.

Chàng ôn tồn hỏi:

Lư - Đây là nơi nào vậy, quý cô nương?

Cô gái khiên kiệu trở mắt nhìn chàng từ đầu đến chân, rồi hỏi lại:

- Ngươi từ đâu đến mà không biết nơi này ?

Lâm Viết Hùng đáp:

- Tại hạ đi tìm người quen, lạc đường nên vào đây.

Bốn thiếu nữ khiên kiệu đồng cười lên một lúc trêu chọc:

- Trông đẹp trai đấy! Nếu lạc vào Âm Ma Cung thì thật uổng đời.

Bỗng trong kiệu có tiếng hỏi của một thiếu nữ:

- Ai vậy ?

- Thưa Đường chủ, một chàng trai lạc lối đến Đào Nguyên Động.

Trong kiệu vang ra tiếng cười như âm ma quỷ quái:

- Hãy bắt nó đem về Âm Ma Cung.

Một tiếng dạ vang lên, mấy cô gái đặt chiếc kiệu xuống đất, áp vào vây bắt Lâm Viết Hùng.

Chàng kinh ngạc, trở mắt hỏi:

- Xin cho biết nguyên nhân nào quý cô nương lại vây bắt tôi ?

- Hừ! Đó là lệnh của Đường chủ Âm Ma Cung.

- Đường chủ Âm Ma Cung ?

- Phải!

- Ta cha hề nghe nói đến Âm Ma Cung bao giờ! Vã lại ta với Âm Ma Cung cha hề thù oán, tại sao lại hành động như vậy ?

Có tiếng trong kiệu vọng ra:

- Người có phải một chàng trai hay không ?

- Phải! Ta là một chàng trai.

- Người có phải là khách võ lâm giang hồ hay không?

- Phải!

Trong kiệu có tiếng cười trong như ngọc rót:

- Chỉ hai điều đó cũng đủ để bản cung bắt người đem về rồi, huống chi người lại là một trang thiếu niên rất đẹp trai.

Lâm Viết Hùng không hiểu gì cả, nhìn tròn trọc vào chiếc kiệu nơi phát ra tiếng nói.

Bỗng tấm màn kiệu gió cuốn lên, chàng trông thấy bên trong là một thiếu nữ đẹp tựa hồng nga, thân hình kiều diễm, mặt ngọc da ngà, nhưng toàn thân chỉ che một lớp lụa mỏng để lộ những đường nét khiến ai trông thấy cũng phải giựt mình.

Chàng “a” lên một tiếng quay mặt đi nơi khác.

Tức thì một luồng chỉ phong veo veo, từ trong chiếc kiệu bắn ra điếm vào mệnh môn huyết của chàng.

Chàng không ngờ thiếu nữ có một thủ pháp cao diệu như vậy, vã lại trong lúc bấy giờ, chàng đang thẹn thùng trước thân hình cô gái ấy không còn bình tĩnh vận dụng công lực để đối phó. Chàng chỉ kịp lách mình sang một bên, thì luồng chỉ phong đã điếm trúng bả vai của chàng, làm cho cả cánh tay chàng bị tê liệt, không cò cử động được nữa.

Thiếu nữ trong kiệu ra lệnh cho bốn nàng khiên kiệu:

- Chúng bây còn chờ gì nữa ? bắt hắn về!

Bốn thiếu nữ khiên kiệu áp tới, xuất thủ cùng một lúc phát ra bốn đạo cuộn phong xoắn tới.

Lâm Viết Hùng chỉ còn một tay trái. Tuy nhiên, chàng cũng còn đủ sức hoá giải bốn đạo chưởng phong của bốn cô gái khiêng kiệu.

Thấy Lâm Viết Hùng nội lực quá trầm hùng, bốn cô gái chỉ đánh cầm chừng không dám xáp lại gần. Còn Lâm Viết Hùng vì một tay bị tê liệt, mỗi khi phải dùng đến nội lực phản công chàng cảm thấy trong người đau nhói lên.

Thiếu nữ trong kiệu đợi cho Lâm Viết Hùng thắm mệt mới vén màn bước ra.

Lại một lần nữa làm cho Lâm Viết Hùng thẹn thùng đến nỗi không còn thể nào giao đấu được nữa. Chàng muốn thoát chạy nhưng thiếu nữ phủ tấm lụa hồng đã điem ngay vào yếu huyệt của chàng, làm cho chàng té quy xuống.

Thật là chuyện bất ngờ! Ngoài sức tưởng tượng của mọi người.

Một chàng trai võ công ảo diệu, nội lực uyên thâm như vậy lại bị thiếu nữ khoác lụa hồng đánh hạ một cách dễ dàng thì ai còn có thể tin được? Nhưng sự thật là vậy!

Những đường cong phơi phới của thiếu nữ chính là một vũ khí lợi hại đã áp đảo cả tâm hồn của một chàng trai cha từng kinh nghiệm trường đời.

Thiếu nữ khoác lụa hồng ra lệnh cho bốn môn hạ:

- Hãy đem hấn vào kiệu, đưa về Âm Ma Cung.

Tức thì bốn thiếu nữ khiên kiệu đồng dạ lên một tiếng, khiên Lâm Viết Hùng bỏ vào kiệu, sau chiếc ghế của cô gái khoác lụa hồng, rồi cùng nhau khiên kiệu chạy nhbay.

Lâm Viết Hùng bị khoá kín cả huyệt đạo, không cựa quậy được nhưng tai chàng vẫn nghe được, mắt chàng vẫn trông thấy được.

Một mùi thơm toát ra từ thân mình thiếu nữ, đánh thốc vào mũi chàng, khiến chàng vừa khó chịu vừa ngây ngất. Chàng không hiểu đây là một hạnh phúc hay một cực hình đối với chàng.

Thiếu nữ choàng lụa hồng chốc chốc quay lại liếc nhìn chàng nhoén một nụ cười tư oí để lộ vành môi đỏ mọng, và hàm răng trắng đều như trêu chọc chàng vậy.

Chỉ chốc lát, chiếc kiệu hoa đậu trước một toà nhà, trước cổng có tấm bản lớn bằng đá, khắc ba chữ “ Âm Ma Cung”.

Bốn thiếu nữ khiên kiệu hướng vào trong hô lớn:

- Đường chủ Mỹ Yêu Phi đã về tới.

Tức thì cánh cổng mở toan, chiếc kiệu lót vào giữa sân.

Mỹ Yêu Phi từ trên kiệu hoa bước xuống, ra lệnh:

- Hãy đem tội nhân đến yến kiến Cung chủ!

Một bọn ty nữ ăn mặc diêm dúa, vội nhảy lên kiệu, bắt Lâm Viết Hùng dẫn theo Mỹ Yêu Phi.

Bây giờ Lâm Viết Hùng bị các huyết đạo bế cứng, không còn chống chọi được nữa, đành phải theo bọn chúng vào trong.

Chúng đưa chàng vào một cung điện.

Đây là một căn phòng đá trắng tinh, đẹp đẽ, trên trần có treo một ngọn đèn leo lét. Trên kệ cao có một chiếc giường ngà, có phủ một tấm thảm nhung. Trên giường một người đàn bà nằm sóng soài, chỉ khoác một lớp lụa mỏng màu hồng, để lộ da thịt nõn nà, trắng mịn, gương mặt bà ta không cò chút gì có vẽ thanh xuân.

Trên giường, một người đàn ông đứng hầu, và hai bên giường có hai tráng sĩ thi nhau đấm bóp vào người bà lia lịa.

Người đàn bà nằm trên giường ngà ấy chính là Âm Ma Cung Chủ.

Nơi góc phòng bên trái lại có bốn đôi nam nữ thanh niên ôm nhau. Họ chỉ phủ trên người một lớp lụa mỏng màu hồng.

Lâm Viết Hùng trông thấy kinh ngạc, nghĩ thầm:

- Họ là ai ? Tại sao họ lại biến thành những con vật dâm loạn như thế ?

Chàng đang suy nghĩ thì Mỹ Yêu Phi đã đến quỳ trước giường và nói với người đàn bà:

- Thưa Cung chủ, đệ tử vừa bắt được một tội nhân đem về đây.

Âm Ma Cung Chủ tựa mình, quay mặt lại, thấy Lâm Viết Hùng, nghiêng răng trợn mắt nói:

- Ha....ha! Tên này tội khá nặng đấy, hãy mau áp dụng quy luật của bản cung.

Một tiếng dạ vang lên.

Một tỳ nữ bên trong bng ra một chén nước trà, hơi bốc lên nghi ngút.

Âm Ma Cung Chủ ra lên cho Mỹ Yêu Phi:

- Hãy nói cho tội nhân biết quy luật của bồn cung.

Mỹ Yêu Phi “ dạ” một tiếng rồi quay lại nói với Lâm Viết Hùng:

- Trước khi đèn tội, ta phải nói cho ngươi biết để khỏi ân hận về sau. Ngươi hãy uống chén nước này đi. Đây không phải là chén nước trà mà là chén thuốc độc, có tác dụng phế huỷ công lực của ngươi. Ngươi uống xong thì võ công trong người không còn nữa.

Lâm Viết Hùng nghe nói thất kinh, nhưng không làm sao phản đối được nữa.

Hai con tỳ nữ đổ chén thuốc vào miệng chàng, làm cho chàng nghẹt thở phải nuốt ừng ực. Cứ xem cử chỉ của chúng thì rõ ràng chúng đã từng cho nhiều người uống thuốc như vậy rồi.

Lâm Viết Hùng uống xong. Mỹ Yêu Phi bước tới, đưa tay điềm vào người chàng, giải các huyết đạo bị bế tắc, làm cho Lâm Viết Hùng cử động được bình thường.

Mỹ Yêu Phi nói:

- Hiện giờ võ công ngươi đã bị thuốc độc hủy diệt rồi. Nếu ngươi có hành động nào chống lại lệnh của ta thì tan xác tức khắc.

Lâm Viết Hùng nét mặt rầu rầu. Chàng không biết chàng đã làm gì mà gây thù hận với bọn Âm Ma Cung này. Chàng cũng không biết chúng định đối xử với chàng ra sao. Chàng ngẫm vận công lực, thì thấy kinh mạch trong người chàng vẫn luân la nhthường, công lực vẫn dồi dào không hề suy giảm. Chàng ngơ ngác không hiểu tại sao ?

Có lẽ bọn chúng đối gạt chàng chăng ?

Chàng có ngờ đâu chính vì chàng đã ăn gần hai mươi cây Hoạt Diệm Hương, không một chất độc nào còn có thể xâm nhập vào cơ thể chàng được nữa.

Giờ này, chàng đã được giải khai huyết đạo, nếu chàng đem hết sức mình đối phó với bọn Âm Ma Cung cha chắc chàng đã thảm bại. Tuy nhiên, chàng muốn nhin nhục để xem bọn chúng là ai ? Thuộc tổ chức nào ?

Vì vậy, chàng vẫn ngồi yên, đưa mắt quan sát khắp cung điện.

Thấy chàng ngơ ngác Mỹ Yêu Phi nói:

- Người đã hiểu phần nào về lý do mà ta bắt người về đây chứ.

Lâm Viết Hùng hỏi:

- Lý do gì ?

- Hành hạ và huỷ diệt.

- Hành hạ và huỷ diệt ?

- Đúng vậy!

- Người liệu có làm được điều đó chăng ?

Mỹ Yêu Phi cười lớn:

- Thằng nhỏ phách lối. Người cha từng nghe tiếng Âm Ma Cung sao ? Đã biết bao chàng trai hào hiệp phải bỏ mạng nơi đây, chỉ vì đẹp trai.

- Chỉ vì đẹp trai ?

- Phải!

Lâm Viết Hùng ngơ ngác, không hiểu thiếu nữ muốn nói gì.

Mỹ Yêu Phi cười mỉa mai:

- Người có phải Ngọc Diên Nhân Lâm Viết Hùng không ?

- Phải!

- Thế thì còn oan ức gì nữa! Tất cả những bọn võ lâm đẹp trai như người đều là kẻ thù của bổn cung.

- Tại sao có chuyện lạ lùng ?

- Người không cần tìm hiểu điều đó ngay bây giờ. Trước khi huỷ diệt, ta sẽ nói rõ cho người biết cũng chẳng muộn.

Lâm Viết Hùng không sao chịu nổi thái độ hống hách của Mỹ Yêu Phi, chàng cắn răng trợn mắt, tung ra một chưởng đánh xéo vào người nàng.

Với cái đánh bất ngờ, Mỹ Yêu Phi không kịp tránh né, chỉ nghe “ự” lên một tiếng nàng văng ra xa một trượng, nằm ngất lịm.

Cả bọn tỳ nữ và Cung chủ đều kinh ngạc, ré lên một tiếng.

Âm Ma Cung Chủ ra lệnh:

- Hãy bắt lấy nó.

Tức thì từ sau mé điện, một số đông thiếu nữ áo hồng áp tới, bao vây Lâm Viết Hùng. Như một con hổ dữ, không còn kể gì đến lương tâm, đôi mắt đỏ ngầu, chàng xuất thủ nhanh như điện chớp, một lúc quét ra ba chiêu trong Cửu Ma Dương Công.

Những tiếng rú thất thanh vang lên! Bóng người càng bay lên thì xác người càng ngã gục.

Cứ mỗi cái phát tay của chàng là một môn nhân áo hồng bị quy xuống.

Giữa lúc ấy bỗng có tiếng hét:

- Dừng tay lại!

Tiếp theo tiếng nói, một đạo chuông lực búa thẳng vào ngực chàng.

Lâm Viết Hùng cảm thấy luồng chuông phong không phải tầm thường, liền lùi lại ngược mắt nhìn.

Bỗng nhiên chàng ré lên một tiếng, đôi mắt như muốn trợn ngược lên, tay chân cứng đờ.

Người vừa xuất hiện, tung chuông đánh chàng không phải là Âm Ma Cung Chủ, cũng không phải bọn môn nữ áo hồng, mà là một cô gái mặc bạch y. Nàng là Xuân Chờ!

Lâm Viết Hùng ngỡ mình đang trong giấc mộng. Nếu không tại sao có chuyện lạ lùng?

Tại sao Xuân Chờ lại gia nhập vào tổ chức của Âm Ma Cung, một tổ chức ghê rợn như vậy ?

Nhưng trước mắt chàng rõ ràng là sự thật.

Chàng đứng lặng người như pho tượng gỗ, đăm đăm nhìn Xuân Chờ không nháy mắt.

Xuân Chờ đôi mắt đăm lẹ, lẫn với căm hờn, nàng bước tới hét:

- Ngọc Diên Nhân! Người là một chàng trai bạc bẽo, ác độc, hãy đền tội ngay.

Vừa dứt lời, ngọc chuông nàng vung cao, đánh tống vào ngực Lâm Viết Hùng.

Lâm Viết Hùng đứng trân người, không hề tránh né, cũng không có phản ứng.

- Bùng!

Máu miệng chàng phun ra, thân chàng chệnh choạng lùi ra sau gần một trượng mới đứng vững lại.

Chàng ấp úng nói:

- Xuân Chờ cô nương! Tại sao cô nương nhẫn tâm... Xuân Chờ không để cho chàng nói hết, ngắt lời:

- Ngọc Diện Nhân! Người còn nhớ cái ngày chúng ta gặp nhau ngoài miệng Tử Vong Cốc chứ ?

Lâm Viết Hùng đáp:

- Phải! Ngày đó cô nương đã hiểu lầm tôi.

- Hiểu lầm! Ha...Ha...Ha... - Chắc cô nương muốn trả thù vì tôi đã đánh cô nương một chiêu chứ gì?

Xuân Chờ cười lớn:

- Chẳng những ta trả thù cái nhục ấy mà còn trả thù tất cả những chàng trai bạc tình như người trong thế gian này.

Lâm Viết Hùng nghe nói xầm mặt. Chàng cha biết phải làm cách nào để thanh minh nỗi lòng của mình, thì từ xa, một bóng người bay nhanh đến, đồng thời hai luồng chỉ phong vun vút bắn thẳng vào huyết môn đài của chàng.

Trong lúc tâm thần đang rối loạn, chàng không hề tránh đỡ, nên hai luồng chỉ phong ấy khóa kín huyết đạo, khắp mình chàng tê cứng, gục quỵ xuống đất.

Chàng trở mắt nhìn thì thấy người vừa xuất thủ chính là Âm Ma Cung Chủ.

Bà hét lên:

- Hãy đưa nó vào ngực! Và tất cả hãy lui ra, đừng phá vỡ những giờ hạnh phúc của đôi ta.

Tức thì bọn môn nữ áo hồng áp đến lôi Lâm Viết Hùng ra khỏi điện, đưa chàng vào một căn phòng tối om.

Bỗng chàng nghe tiếng cửa sắt mở ra keng két, tiếp theo người chàng bị chúng xô vào trong, cửa sắt khoá chặt lại.

Chàng đưa tay sờ những song sắt xung quanh. Khắp người chàng như dần, mỗi cử động của chàng làm cho chàng phải nhắm mắt.

Chàng ngồi yên, vận công một lúc để tự mình giải khai huyết đạo. Nhờ nội lực uyên thâm, nên chỉ vài giờ sau, Lâm Viết Hùng đã trở lại bình thường.

Chàng trông thấy ngục đá rất kiên cố, dù ai có công lực uyên thâm đến bậc nào cũng không thể thoát ra nổi.

Chàng lẩm bẩm:

- Ôi! Thế là hết! Đời ta chẳng lẽ bỏ thân trong ngục đá âm u của bọn Âm Ma Cung quái gỡ này sao ?

Chàng chống tay nhìn ra ngoài, hồi tưởng lại dĩ vãng đã trôi qua.

Chàng không hiểu cô gái Xuân Chờ có liên quan gì với Âm Ma Cung? Nếu là người của Âm Ma Cung tại sao nàng không giống với bọn Đường chủ Mỹ Yêu Phi ?

Từ khi gặp nàng, chàng cảm mến nàng vì tánh nết, vì cử chỉ ngây thơ của nàng kia mà.

Những thắc mắc về cô gái Xuân Chờ làm cho chàng không sao giải đáp được!

Nàng có phải là con gái Âm Ma Cung Chủ không ? Cứ xem về cử chỉ thì hình như àng và Âm Ma Cung Chủ có một mối liên hệ nào đó.

Chàng có thể đem tình yêu hiến dâng cho Xuân Chờ, con gái của dâm phụ nhữ thế sao?

Không! Chàng không thể yêu đứa con gái của mụ đàn bà khốn nạn ấy.

Chàng đưa mắt nhìn xa xa bên ngoài.

Nơi ngục đá này không phải chỉ nhốt có một mình chàng, mà có cả một số đông võ lâm giang hồ. Mỗi căn phòng sắt là một nạn nhân.

Tuy nhiên đâu cũng im lặng. Vì các võ lâm giang hồ bị nạn ở đây đều đủ sức chịu đựng với số mệnh của mình, họ không bao giờ thốt ra một tiếng than, hoặc làm một cử chỉ yếu hèn.

Đối với Lâm Viết Hùng, có lẽ vì uất hận đối với cô gái Xuân Chờ, chàng không làm sao nằm yên được.

Chàng hét lên một tiếng, làm vang dội cả ngục đá.

Bỗng nơi căn phòng bên cạnh có tiếng người yếu ớt hỏi vọng lại:

- Tiêu tử! Người mới bị bắt vào đây phải không ?

Lâm Viết Hùng quay sang trở mắt nhìn, tuy trong bóng tối, chàng cũng nhận ra một bóng người đen thui thui nằm phanh tròn ở đó.

Chàng hỏi:

- Các hạ bị chúng nhốt vào đây đã lâu cha ?

Bóng đen trả lời:

- Đã hơn một tháng rồi!

- Với lý do nào ?

- Còn lý do nào nữa ? Người cha trải qua ba đêm Thượng Nguyệt Cung sao ?

Lâm Viết Hùng ngơ ngác hỏi:

- Cái gì ? Thượng Nguyệt Cung là cái gì ?

Bóng đen trong ngục im bất một lúc, bỗng hỏi chàng:

- Tiêu tử! Hình như ngươi không bị hủy phế võ công thì phải ?

- Không!

- Thế bọn chúng không cho ngươi uống chén trà độc ư ?

- Có! Nhưng tại hạ không bị nhiễm độc.

- à! Thật là chuyện hi hữu ta cha từng thấy.

Lâm Viết Hùng cảm thấy giọng nói của bóng đen có vẻ kinh ngạc, vội hỏi:

- Chắc các hạ biết rõ hành động của Âm Ma Cung ?

Bóng đen đáp:

- Ta bị bắt vào đây nhốt hơn một tháng. Trong thời gian ấy biết bao nhiêu người cũng đã bị bắt và bị nhốt như ta, làm sao ta lại không rành. Nhưng có một điều khác biệt là những người ấy tuy bị bắt sau, nhưng lại chết trước ta.

- Tại sao ?

- Tại vì họ không nhịn đói nổi!

Nói đến đây, bóng đen trong ngục đá trầm giọng hỏi Lâm Viết Hùng:

- Tiêu Tử! Trong phòng của ngươi có con thằn lằn nào không ?

Lâm Viết Hùng ngơ ngác:

- Để làm gì ?

- Ăn!

Chàng kinh ngạc:

- Cái gì, các hạ ăn thằn lằn sao ?

Bóng đen điểm tỉnh đáp:

- Có gì lạ đâu ? Ta cần phải sống kia mà ?

Lâm Viết Hùng “ồ” lên một tiếng:

- Chúng nó không đem thức ăn đến đây sao ?

Bóng đen trong ngục đá cười khúc khích:

- Ngươi hỏi câu ấy thừa quá rồi! Chúng nhốt nơi đây là để cho các tội nhân chết đói mà.

Lâm Viết Hùng kinh ngạc, há hốc mồm nhìn bóng đen bên cạnh:

- Srao ? Trong thời gian hơn một tháng trời, các hạ chỉ ăn thằn lằn mà sống ?

- Đúng vậy!

- Ô! Thằn lằn đâu có nhiều để đủ nuôi sống các hạ trong một thời gian dài nh vậy ?

- Ta ăn một con có thể sống được hai ngày.

Lâm Viết Hùng chợt nghĩ đến thân phận mình. Chàng cũng sẽ chết đói trong ngục đá Âm Ma Cung như bao nhiêu tội nhân khác. Chàng có thể ăn thằn lằn để giữ lấy cái sống nhục nhã như người bên cạnh chàng hay không ? Đối với chàng thà chết chứ không làm như vậy được.

Chàng đưa mắt nhìn lên tường đá, thấy có năm sáu con thằn lằn đang đớp mồi, chàng đáp:

- Ở đây có năm sáu con thằn lằn!

Bóng đen bên cạnh thích chí, cười lớn:

- Thế thì ngươi bắt cho ta vài con.

Chàng vói tay bắt hai con thằn lằn ném sang chiếc cửa sắt bên cạnh và hỏi:

- Lúc này các hạ nói đến Thường Nguyệt Cung là cái gì ?

Bóng đen vừa nhai thằn lằn vừa đáp:

- à! Tiểu tử, có lẽ ngươi cha bị hủy phế võ công nên cha bị trải qua thông lệ ấy, phàm những người bị Âm Ma Cung bắt đều là những người đàn ông mạnh khoẻ, đẹp trai cả. Họ là những người rất ghét đàn ông, cố quy tụ những đàn bà bị đàn ông phụ bạc, kết thành một tổ chức để trả thù. Họ trả thù tất cả mọi người đàn ông trên thế gian, chứ không phải riêng một ai.

Ngừng một chút, bóng đen trong ngục đá nói tiếp:

- Người đàn ông nào bị bắt vào đây trước tiên là chúng dùng độc dược hủy phế võ công để dễ sai khiến, và không trốn tránh đi đâu được.

Tiếp đó chúng tùy theo người mà phân phối cho các môn đồ của Âm Ma Cung để hành hạ.

Nguyên tắc hành hạ của chúng là bắt người đàn ông trải qua ba đêm chần gối mà không cho ăn uống gì cả, gọi là thời kỳ Thường Nguyệt Cung. Qua thời kỳ Thường Nguyệt Cung, chúng nhốt vào gian ngục đá, không cho ăn uống gì cả. Lúc nào chết, chúng đem xác ném xuống cái vực sâu mà chúng gọi là Bạc Tình Cốc.

Lâm Viết Hùng kinh ngạc hỏi:

- Các hạ đã trải qua ba đêm Thường Nguyệt Cung cha ?

- Dĩ nhiên là rồi, nên chúng mới nhốt ta nơi đây chờ cho ta chết, chúng ném xác xuống Bạc Tình Cốc.

- Tại sao các hạ biết rõ như vậy ?

- Vì ta là người bị Cung Chủ Âm Ma lựa chọn. Trong ba đêm Thường Nguyệt Cung bà ta kể rõ nguồn gốc, lai lịch và quy luật của Âm Ma Cung.

Lâm Viết Hùng động tánh tò mò hỏi:

- Các hạ có thể cho ta biết sơ qua lai lịch của những người ở trong Âm Ma Cung không?

- Được chứ! Nhưng việc này rất dài dòng. Tiểu tử, người muốn ta kể thì hãy bắt cho ta vài con thần lằn nữa đã.

Lâm Viết Hùng bắt thêm hai con thần lằn nữa ném qua cho bóng đen, và lắng tai nghe.

Bóng đen vừa ăn, vừa tiếp tục kể:

- Âm Ma Cung Chủ trước đây mười tám năm là một vị nữ hiệp giang hồ khét tiếng về võ công, ai nghe đến tên cũng phải khâm phục. Bà ta kết hôn với một vị shuynh, hai người yêu mến nhau lắm, chẳng hiểu vì đâu trong đêm tân hôn, chồng bà bỏ ra đi, và có một người giả làm tân lang vào phòng hoa chúc, vui việc gồi chăn, rồi bỏ đi mất biệt. Cũng từ đêm đó, bà ta thọ thai.

Sáu tháng sau, người chồng về, câu chuyện vỡ lẽ. Chồng bà nổi giận, rớt bà ta đến nơi đây, đá văng xuống hố.

Lâm Viết Hùng nghe tới đây “á” lên một tiếng:

- Người đàn bà ấy có phải là Hàn Tố Oanh không ?

Bóng đen kinh ngạc:

- Tiểu Tử! Sao người biết được tên bà ấy ?

Lâm Viết Hùng nói:

- Việc này tôi có được nghe một vị tiên bói kể lại. Có điều lạ lâu nay Hàn Tố Oanh biệt tích giang hồ, ai cũng tưởng bà ta đã chết, không ngờ....

Bóng đen ngắt lời:

- Không! Bà ta không chết! Sau khi bị đá văng xuống cốc, nhờ một duyên may, bà vẫn sống và khai hoa nở nhụy, sanh được đứa con trai. Đứa con trai ấy hiện nay cũng đã mười tám tuổi rồi.

Lâm Viết Hùng nghĩ thầm:

- Nếu Âm Ma Cung Chủ là Hàn Tố Oanh thì chính bà ta là bá mẫu của chàng rồi.

Hành động của bà ta thật đáng thương hại, chỉ vì hoàn cảnh trái ngang, đổ vỡ hạnh phúc của tuổi xuân mà bà ta đâm ra thù hận cả cuộc đời.

Nghĩ đến đây chàng thở dài, và liên tưởng tới Xuân Chờ!

Xuân Chờ hận vì cử chỉ đen bạc của chàng mà gia nhập Âm Ma Cung chẳng ?

Phải rồi! Chàng không còn nghi ngờ gì nữa.

Thấy chàng im lặng, bóng đen trong ngục đá hỏi:

- Tiểu tử! Ngươi suy nghĩ gì vậy ?

Lâm Viết Hùng hỏi:

- Các hạ! Cái hồ sâu gọi là Bạc Tình Cốc có phải là chỗ Hàn Tố Oanh bị người chồng trước kia đá văng xuống không ?

- Phải rồi! Chính bà ta dùng chỗ đó để trả thù. Hàng trăm hàng ngàn đàn ông đã bị ném xuống đó.

Lâm Viết Hùng im lặng thờ dài.

Chàng cảm thấy ân hận, chàng không còn thắc mắc hành động của Xuân Chờ đã đối xử với chàng vừa rồi. Trái lại chàng còn cảm thấy thương nàng vô bờ bến.

Giữa lúc đó, bên ngoài có tiếng chân người bước vào, rồi có tiếng mở cửa sắt nơi phòng chàng.

Lâm Viết Hùng thoáng qua một ý nghĩ:

- Công lực ta cha mất, ta có nên dùng cơ hội này để thoát thân chăng?

Phải! Nếu chàng muốn thoát thân thì đây là một dịp may. Với võ công của chàng thì đối với bọn môn nữ Âm Ma Cung không thể nào ngăn cản chàng được.

Tuy nhiên, chàng lại không muốn thoát thân ngay bây giờ. Chàng nhất định phải tìm cách gặp Xuân Chờ để cởi mở lòng căm tức của nàng. Chàng không thể để nàng mang mối hận lòng mãi mãi như vậy được.

Nghĩ như thế, chàng ngồi im trở mắt nhìn ra, thấy một bóng đen mới rõ là một thiếu nữ thân hình thon thon, mặc y phục trắng, nàng cất giọng bảo:

- Hãy theo ta vào hầu Cung Chủ mau.

Giọng nói thanh thoả này làm cho chàng giật mình. Thì ra đó là Xuân Chờ.

Chiếc bóng đen trong ngục đá bên cạnh nhoi đầu qua, nói nhỏ với Lâm Viết Hùng:

- à! Tiểu tử! Người sắp sửa trải qua thời kỳ Thường Nguyệt Cung rồi đó.

Chàng không để ý lời nói của người tù bên cạnh, vội đứng dậy bước ra khỏi cửa sắt, theo gót thiếu nữ áo trắng đi vào hành lang.

Khi đã rời khỏi gian ngục đá hơn vài trượng, thiếu nữ nắm tay Lâm Viết Hùng nói:

- Lâm thiếu hiệp, thiếu hiệp có giận tôi không ?

Lâm Viết Hùng rút tay lại, hỏi:

- Cô nương định đưa tôi đi đâu bây giờ ?

- Suuuyt! Thiếu hiệp đừng nói lớn! Tôi vì thiếu hiệp mà mạo hiểm tới đây.

- Vì tôi ?

- Phải! Tôi rất hối hận việc làm của tôi vừa rồi! Có lẽ tôi đã hiểu lầm thiếu hiệp!

Lâm Viết Hùng thấy lòng nàng cởi mở, mừng rỡ siết chặt tay nàng thở hào hển:

- Xuân Chờ! Em, chỉ một lời dù cực khổ đến đâu anh cũng cảm thấy cuộc sống tràn đầy ý nghĩa.

Xuân Chờ không cảm được xúc động, nói:

- Lâm huynh! Em đã yêu anh từ thuở ban đầu, nhưng... - Nhưng sao ? Em đã không hiểu lầm anh mà ?

- Nhưng hôm nay thì đã muộn. Vì hiểu lầm anh, em đã bước qua một ngã rẽ....

- Có phải em đã gia nhập vào tổ chức của Âm Ma Cung để đem cuộc đời mình trả thù khắp thiên hạ không ?

Xuân Chờ lắc đầu:

- Không, hiện tại em cha bị huỷ hoại thân xác, nhưng em đã hứa hôn.

- Hứa hôn ?

- Phải! Em đã hứa hôn với Hàn Sĩ Hạ, con trai của Cung Chủ.

Lâm Viết Hùng nghe nói như sét đánh ngang tai, tay chân bủn rủn.

Qua một lúc, chàng hỏi:

- Âm Ma Cung Chủ có mấy người con ?

- Chỉ có một đứa con trai duy nhất. Em nghe nói, bà ta đã đẻ Hàn Sĩ Hạ trong một tuyệt cốc.

Lâm Viết Hùng “á” lên một tiếng:

- Phải rồi! Hắn chính là đứa con vụng trộm của gã cụt tay, kẻ thù của ta.

Xuân Chờ không hiểu gì cả, đôi mắt thững thờ nhìn chàng hỏi:

- Hắn là con kẻ thù của Lâm huynh ?

- Phải!

- Như vậy Âm Ma Cung Chủ cũng là kẻ thù của Lâm huynh ?

- Không! Bà ta không phải là kẻ thù ta phải gọi bà ta bằng bá mẫu.

- Tại sao có chuyện lạ lùng ?

- Câu chuyện này khá dài dòng, không thể nói ra trong lúc này. Hiện tại, Xuân muội định đưa ta đi đâu đây ?

- Tiểu muội muốn mạo hiểm cứu Lâm huynh ra khỏi nơi đây để đền lại tội lỗi của tiểu muội vừa gây ra. Xin Lâm huynh hãy đi đi, và từ nay đừng nghĩ đến tiểu muội nữa, cứ xem như tiểu muội đã chết.

Lâm Viết Hùng chán ngán lắc đầu:

- Không! Ta không thể nào để cho tiểu muội vì ta mà phá hủy cuộc đời tình cảm được.

Ta không thể để tiểu muội nằm trong vòng tay đứa con một kẻ gia cừu.

Hai người vừa trò chuyện đến đây, bỗng nghe có một tiếng rít trong không gian, làm cho Xuân Chờ buông tay Lâm Viết Hùng ra, kinh ngạc nói:

- Trễ rồi! Lâm huynh có nghe hiệu lệnh báo động của Âm Ma Cung không ?

Nàng cha dứt tiếng từ xa một bóng người đã bay vút tới như một mũi tên.

Xuân Chờ trầm giọng gọi:

- Hàn ca ca!

Ba tiếng Hàn ca ca thoát ra cửa miệng của Xuân Chờ đã làm cho Lâm Viết Hùng biết ngay người đó là ai rồi. Người đó chính là Hàn Sĩ Hạ, vị hôn phu của Xuân Chờ.

Hàn Sĩ Hạ cười lớn một tiếng. Giọng cười như một nhát búa đánh vào đầu hai người, trông thật khủng khiếp.

Hắn nhìn thẳng vào mặt Xuân Chờ, nói:

- Ta không nguờ nguoi là con đàn bà khốn nạn, dám tư thông với tội nhân, làm nhục ta như vậy ?

Xuân Chờ đứng nghẹn ngào không biết sẽ giải thích ra làm sao ? Đôi dòng lệ tuôn tràn xuống má trông rất thương hại.

Nàng sục sùi nói:

- Hàn ca! Chúng tôi không có... Hàn Sĩ Hạ hét lên:

- Câm miệng!

Hắn quay qua hỏi Lâm Viết Hùng:

- Ngươi đã là tội nhân của bổn cung sao còn dám tư tình với hôn thê của ta ?

Vừa nói, Hàn Sĩ Hạ vừa tiến tới gần Lâm Viết Hùng. Xuân Chờ kinh hãi, đứng cản Hàn Sĩ Hạ lại, và nói:

- Hàn ca bình tĩnh nghe tôi nói đã.

- Im đi!

Tiếp theo đó mấy tiếng “Bép! Bép” nổi lên.

Hai bàn tay của Hàn Sĩ Hạ đánh vào đôi má đỏ hồng của Xuân Chờ, làm cho nàng phun máu miệng. Nàng chệnh choạng như muốn té.

Lâm Viết Hùng nóng lòng, bước đến phân trần:

- Hàn huynh! Tôi và nàng không có gì! Xin chớ đối xử với Xuân cô nương nh vậy!

Hàn Sĩ Hạ cười lớn:

- Ha...Ha... Ngươi tưởng nói Âm Ma Cung này là nơi để ngươi làm trò bỉ ổi sao ?

Vừa nói, Hàn Sĩ Hạ vừa vung chưởng đánh thẳng vào ngực Lâm Viết Hùng.

Chưởng phong cuộn cuộn như sóng trào.

Lâm Viết Hùng đưa tay vạch một vòng, hoá giải chiêu thể của đối phương, rồi thuận tay đánh trả một chiêu, ép Hàn Sĩ Hạ phải lùi lại.

Chàng ôn tồn nói:

- Hàn Sĩ Hạ! Ngươi thật tình không muốn nghe lời ta nói sao ?

Hàn Sĩ Hạ lúc bấy giờ như con hổ dữ, nhảy xổ tới đánh tiếp hai chiêu cùng một lúc, với khí thế vô cùng dũng mãnh.

Lâm Viết Hùng hét lên một tiếng, toan dùng chưởng lực phản kích, nhưng đứng trước mặt Xuân Chờ, dù sao hấn cũng là vị hôn phu của nàng, nên chàng dùng tay, nhảy téo sang một bên để tránh.

Hàn Sĩ Hạ lướt tới, đôi mắt nẩy lửa:

- Tiểu tử! Ngươi phải chết!

Xuân Chờ thấy Lâm Viết Hùng nhường nhịn, sợ Hàn Sĩ Hạ thừa thế tấn công nên lướt đến chặn lại:

- Hàn ca! Hãy dừng tay!

Hàn Sĩ Hạ đôi mắt tròn vo nhìn nàng hét:

- Khốn nạn! Ngươi cũng muốn chết theo hấn ư ?

Vừa nói, Hàn Sĩ Hạ phát tay đánh thẳng vào mặt nàng.

Lâm Viết Hùng quay lại, la lớn:

- Hãy dừng tay lại!

Đi đôi với lời nói, Lâm Viết Hùng tung chưởng đánh bạt luồng chưởng phong của Hàn Sĩ Hạ tạt qua một bên.

Hàn Sĩ Hạ nổi giận, nạt lớn:

- à! Thì ra chúng bây bên vực lẫn nhau. Ta phải xử trị cả hai mới được.

Hấn thừa lúc Lâm Viết Hùng không chú ý, dùng một chiêu thần tốc đánh xả vào người Xuân Chờ.

Lâm Viết Hùng ngỡ nàng tránh né, không ngờ nàng vẫn đứng yên chịu trận.

Luồng chưởng phong đánh tung nàng lên văng ra xa hai trượng, nàng té quy xuống, máu miệng phun ra lai láng.

Lâm Viết Hùng quá đau lòng, chàng không còn nhẫn nhịn được nữa, hét to:

- Ô! Tàn nhẫn quá!

Hàn Sĩ Hạ quay lại cười ha hả, nói:

- Người đau lòng lắm sao ? Thôi được, nếu người muốn ta tha tội cho nàng thì người chịu cho ta ba chưởng.

Ng ời liệu có đủ can đảm không?

Lâm Viết Hùng cắn răng nói:

- Srau ba chưởng mà ta còn sống thì sao ?

- Ta sẽ bỏ qua cho cả hai người.

Lâm Viết Hùng nghĩ thầm:

- Hấn là con của kẻ gia cừ, lẽ ra phải bắt hấn đền tội, nhưng hấn lại là vị hôn phu của Xuân Chờ nên ta không muốn hạ thủ trước mặt nàng. Điều tốt nhất là ta bỏ đi nơi khác, nhưng làm như vậy sợ Xuân Chờ bị hấn làm hại.

Suy nghĩ như vậy xong Chàng bằng lòng cho Hấn Sĩ Hạ đánh ba chưởng.

Chàng đáp:

- Ta bằng lòng đấy! Người ra tay đi!

Vừa dứt lời, Hấn Sĩ Hạ đã tung một chưởng đánh xả vào ngực chàng.

- Bùng!

Máu miệng phun ra, Lâm Viết Hùng chệnh choạng lùi ra sau một trượng mới đứng vững lại được.

Nước mắt hoà lẫn với máu miệng chảy xuống ướt cả áo, Lâm Viết Hùng đoán biết chàng không thể chịu đựng nổi ba chưởng của đôi phương, nhưng chàng đành phải liều vậy.

Chàng hy sinh tấm thân để cứu vớt sự bất hạnh của Xuân Chờ.

Chàng cắn răng nói:

- Hãy ra chưởng thứ hai.

Hàn Sĩ Hạ giật mình, nhìn sững vào Lâm Viết Hùng một lúc, rồi nói:

- Võ công của ngươi khá thâm hậu đây.

Dứt lời, Hàn Sĩ Hạ vung tay phát ra một chương nữa.

Bùng!

Lâm Viết Hùng lại “oà” một tiếng, miệng phun máu tư ơi. Lần này chàng té quy xuống.

Xuân Chờ thấy thế, chạy đến bên Lâm Viết Hùng, đôi mắt ngấn lệ nhưng không dám nói năng lời nào.

Cử chỉ của Xuân Chờ làm cho Lâm Viết Hùng quá cảm động. Chàng cố nhin đau, đem hết tàn lực, gượng đứng dậy, nói phi phào:

- Hãy... ra chương... thứ ba!

Xuân Chờ hét lên:

- Lâm ca!

Tiếng hét nàng chát chúa, làm cho Hàn Sĩ Hạ giận đến đỏ mặt. Hắn cố vận hết công lực dồn vào đôi tay để kết liễu sinh mạng Lâm Viết Hùng.

Bỗng có tiếng nói từ xa vọng lại:

- Hãy dừng tay!

Tức thì một mỹ phụ hiện đến. Tuy là người đàn bà có tuổi tác, nhưng gương mặt vẫn nõn nà, thân mình vẫn còn đều đặn.

Mỹ phụ này chính là Âm Ma Cung Chủ, thân mẫu của Hàn Sĩ Hạ.

Bà đưa mắt nhìn ba người rồi hỏi:

- Việc gì thế ?

Hàn Sĩ Hạ nói:

- Con không ngờ Xuân Chờ là đứa khốn nạn, ban đêm dám đưa tội nhân ra khỏi ngục để tư tình.

Cung Chủ Âm Ma nghiến răng nói:

- Tội đáng chết.

Bà toan vung tay đánh Xuân Chờ thì bỗng nghe Lâm Viết Hùng với giọng thều thào:

- Cháu kính chào bá mẫu.

Âm Ma Cung Chủ kinh ngạc nhìn chàng hỏi:

- Người gọi ta bằng bá mẫu ?

- Phải!

- Người tên gì ?

- Lâm Viết Hùng!

- à! Té ra người là con của Lâm Công Long! Sư bá của người đã nhẫn tâm đá ta văng xuống tuyệt cốc, thù ấy ta cha quên. Người muốn ta đối xử với người như kẻ thù chăng?

Lâm Viết Hùng nói:

- Bá mẫu là người bất hạnh nhất trên đời! Tiểu điệt thấy cần phải phân tách đâu là thù, đâu là bạn! Sư bá của tiểu điệt đối xử tàn nhẫn với bá mẫu chỉ vì một phút giận dữ, không dẫn được, còn kẻ thù là cha của thiếu niên này.

Vừa nói chàng vừa chỉ Hàn Sĩ Hạ.

Hàn Sĩ Hạ nổi giận hét:

- Khốn nạn! Người chớ vu oan giả hoa. cho kẻ khác! Hãy giữ lấy mình.

Vừa nói hắn vừa vung ra một chưởng bừa thẳng vào Lâm Viết Hùng.

Âm Ma Cung Chủ cản lại, nói:

- Tất cả đàn ông trong thế gian này đều là cừu nhân của ta cả. Ta không cần phải phân biệt nữa. Riêng về tội của người làm tan nát hạnh phúc của con ta, người phải đền tội. Nhưng ta không cần giết người làm gì, ta sẽ áp dụng một hình phạt thích đáng hơn.

Dứt lời, Cung Chủ Âm Ma phóng mình tới kẹp Xuân Chờ vào nách, khoá kín huyết đạo của nàng và chạy thẳng về phía miệng cốc.

Lâm Viết Hùng hoảng vía la lên:

- Bá Mẫu! xin tha chết cho nàng.

Vừa nói chàng vừa chạy theo. Lúc bà ta đến miệng Bạc Tình Cốc thì Lâm Viết Hùng cũng đuổi theo kịp.

Bà quay lại nói với Lâm Viết Hùng:

- Ta cho ngươi chứng kiến cảnh rùn rợn mà sư bá của ngươi đã đối xử với ta cách đây mười tám năm.

Lâm Viết Hùng ré lên:

- Bá mẫu tàn nhẫn quá!

Bà ta trợn mắt nhìn chàng:

- Ngươi cho ta tàn nhẫn ư? Chính người ta cũng đối xử với ta tàn nhẫn như vậy.

Dứt lời, Âm Ma Cung Chủ ném Xuân Chờ xuống Bạc Tình Cốc.

Lâm Viết Hùng như kẻ thất thần, không còn biết gì là hiểm nguy vội tung mình nhảy theo như một vệt khói. Chàng đã dùng hết sức kinh công thượng thặng trong Cửu Ma Thần Phiêu ôm Xuân Chờ vào lòng. Cả hai lơ lửng giữa không trung, rồi rơi thẳng xuống lòng vực sâu không trong thấy đáy.

Âm Ma Cung Chủ đứng yên trên miệng cốc nhìn theo, thở một hơi dài, mặt bà nhăn lại, không ai hiểu sau giờ phút kinh hoàng ấy bà ta đã nghĩ gì?